

19 martie – 25 martie

## Stăruii în dragostea frățească

**Textul de memorat:** „Stăruii în dragostea frățească.” (Evrei 13:1)

Evrei 13 prezintă sfatul final al apostolului: „Stăruii în dragostea frățească” (vers. 1). Pe parcursul epistolei, el a declarat că noi facem parte din casa Împăratului - Mare-Preot Isus. Altfel spus, noi suntem frații și surorile Sale. Autorul nu se gândește la cei cărora le scrie ca la un grup de oameni care se ocupă de mântuirea lor în cadrul unei relații individuale cu Isus, ci ca la o familie sau ca la o casă în care toți sunt mântuiți împreună. Pavel a descris lucrarea pe care o face Isus pentru noi ca fiind „dragostea frățească”: „Lui nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). Așadar, cei credincioși ar trebui să facă unul pentru altul ceea ce Isus a făcut pentru ei.

În Epistola către evrei, dragostea frățească înseamnă ca frații să se îndemne „unii pe alții” ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu (Evrei 3:13; 10:24,25; 12:15-17). În capitolul 13, acest fel de dragoste include numeroase fapte: primirea de oaspeți (vers. 2), vizitarea și susținerea celor închiși și a celor chinuți (vers. 3), respectarea legământului de căsătorie (vers. 4), evitarea lăcomiei (vers. 5,6), aducerea-aminte și ascultarea de liderii bisericii (vers. 7-17) și rugăciunile înălțate pentru autorul însuși (vers. 18, 19).

### Duminică, 20 martie – Grija față de poporul lui Dumnezeu

**1. Ce rol a jucat ospitalitatea în biserica primară? Evrei 13:1,2; Romani 12:13; 1 Timotei 3:2; Tit 1:8; 1 Petru 4:9**

Creștinismul a fost o mișcare de oameni străini și călători care adesea au depins de ospitalitatea celorlalți, atât a creștinilor, cât și a necreștinilor. Probabil că îndemnul de „a nu uita” să manifestăm ospitalitate nu se referă doar la a nu ne veni în gând să poftim pe cineva în casă, ci și la neglijarea voită a celor fără adăpost.

Pavel nu are în vedere ospitalitatea manifestată doar față de frații de credință. El le reamintește cititorilor epistolei sale că, atunci când au fost ospitalieri cu străinii, unii au găzduit, fără să știe, pe îngeri (Evrei 13:2). Probabil se gândea la vizita pe care cei trei bărbați le-au făcut-o lui Avraam și Sarei (Geneza 18:2-15). Ospitalitatea presupune să împărțim ceea ce avem cu o altă persoană și să suferim cu alții, așa cum a făcut și Isus pentru noi (Evrei 2:10-18).

Dragostea frățească față de cei întemnițați nu însemna doar să-i amintească în rugăciunile lor, ci și să le aducă alinare oferindu-le sprijin material și emoțional. Exista riscul ca aceștia să fie neglijăți în mod voit. Cei care le ofereau sprijin material și emoțional oamenilor condamnați de societate se identificau cu ei. Într-un anumit sens, ei se făceau „părtași” cu ei și deveneau vulnerabili în fața abuzului social (Evrei 10:32-34).

Limbajul și imaginile pe care Pavel le folosește în îndemnul său sunt pentru a-i încuraja pe cititori să-i sprijine pe cei aflați în închisoare. În primul rând, autorul le reamintește cititorilor de sprijinul pe care ei li l-au oferit în trecut fraților lor întemnițați. Ei s-au făcut tovarăși sau „părtași” cu aceia care fuseseră „puși ca privese în mijlocul ocărilor și necazurilor” (Evrei 10:33). În al doilea rând, limbajul „suferinței” evocă exemplul lui Moise, care a ales mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25). În final, Pavel evidențiază idealul dragostei frățești. El le reamintește cititorilor că „și [ei sunt] în trup” (Evrei 13:3). Și ei sunt părtași aceleiași condiții umane și ar trebui să-i trateze pe semenii așa cum și-ar dori să fie tratați ei înșiși dacă s-ar afla în

aceleași circumstanțe, și anume în închisoare. Oamenii ar trebui deci să le ofere deținuților sprijin material și emoțional, dovedindu-le că nu i-au abandonat.

*Ce altceva mai putem face pentru cei ce sunt închiși, fie că sunt membri ai bisericii sau nu?*

## **Luni, 21 martie – Lăcomia și imoralitatea sexuală**

### **2. Care sunt cele două rele despre care se vorbește în pasajele următoare? Evrei 13:4,5; Luca 16:10-18; 1 Corinteni 5:1; Efeseni 5:3-5; Coloseni 3:5**

Pavel îi avertizează pe cititori împotriva imoralității sexuale și împotriva lăcomiei deoarece acestea constituie două amenințări grave la adresa dragostei frățești. De fapt, autorii Noului Testament și moralistii antici au observat o legătură între ele. Apelul lui Pavel ca oamenii să respecte instituția căsătoriei presupunea evitarea oricăror lucruri care i-ar fi diminuat valoarea. Aceasta includea și abținerea de la încălcarea jurământului de căsătorie și de la divorțuri neîntemeiate (compară cu Matei 19:9). Îndemnul de a păstra patul căsătoriei „nespurcat” se referă la profanarea căsniciei prin relații sexuale în afara ei. În Noul Testament, expresia „curvari” face referire la orice formă de imoralitate sexuală (1 Corinteni 5:9-11; 6:9,10; Efeseni 5:5; 1 Timotei 1:9,10; Apocalipsa 21:8; 22:15). În plus, societatea greco-romană era laxă în privința eticii sexuale. Era ceva obișnuit ca oamenii să aibă un dublu standard. Aceasta le dădea bărbaților permisiunea de a avea relații sexuale ilicite atât timp cât erau discreți. Totuși, Pavel avertizează că Dumnezeu îi va judeca pe cei care comit adulter. Credincioșii nu ar trebui să permită convențiilor sociale să stabilească standardele lor etice.

„Iubirea de bani” a fost una dintre principalele categorii de vicii din lumea greco-romană. De fapt, într-o altă epistolă, Pavel s-a referit la „iubirea de bani” ca fiind rădăcina tuturor relelor (1 Timotei 6:10). Apărarea în fața acestui viciu este o atitudine pe care Pavel o încurajează în multe epistole. În primul rând, oamenii trebuie să fie mulțumiți cu ce au (Evrei 13:5; vezi și 2 Corinteni 9:8; Filipeni 4:11,12). Mai mult, creștinii ar trebui să creadă și să accepte făgăduința lui Dumnezeu care spune: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Prin urmare, suntem invitați să răspundem făgăduinței lui Dumnezeu cu cuvintele din Psalmii 118:6: „Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?” Referirea la Psalmul 118 (din Evrei 13:6) se potrivește deoarece psalmistul își exprimă aici încrederea în Dumnezeu, în ciuda suferinței pricinuite de cei necredincioși.

*Cum subminează societatea contemporană curăția morală și cum hrănește iubirea de bani?*

## **Marti, 22 martie – Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri**

### **3. Citește Evrei 13:7-17. Care ar trebui să fie relația noastră cu conducătorii bisericii?**

Evrei 13:7-17 conține îndemnul de a-i respecta pe liderii bisericii și de a asculta de ei. Pasajul începe cu invitația apostolului ca toți cititorii săi să-și aducă aminte de liderii din trecut, care le-au predicat Cuvântul Domnului, și se încheie cu apelul ca ei să asculte de liderii din prezent (Evrei 13:17). Cel mai probabil, conducătorii din trecut sunt aceia care au predicat prima dată Cuvântul și au pus bazele bisericii. Îndemnul de a-și aduce aminte de ei nu se referă pur și simplu la un exercițiu de memorie și nici la un omagiu exterior în cinstea lor. Pavel lămurește că ei trebuie să-și aducă aminte de conducătorii spirituali ținând cont de roadele purtării acestora și imitându-le credința.

Din perspectiva lui Pavel, dovada cea mai mare că cineva își aduce aminte de o persoană și că o apreciază este atunci când îi imită exemplul. Astfel, Pavel i-a adăugat și pe liderii fondatori ai bisericii pe lista eroilor credinței, cărora credincioșii ar trebui să le acorde o mare atenție. Această listă cuprinde eroii credinței din Evrei 11 și pe Isus, Exemplul desăvârșit, în Evrei 12. Autorul mai remarcă faptul că Isus este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Isus se află în contrast izbitor cu învățătorii falși, care se schimbă cu timpul și ale căror învățături sunt „de orice fel” și „străine” (Evrei 13:9).

Îndemnul din Evrei 13:7, ca destinatarii epistolei lui să-și aducă aminte de liderii lor, este reafirmat în termeni și mai grăitori la sfârșitul secțiunii. Credincioșii sunt îndemnați să asculte de lideri, fiindcă aceștia

*Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei*

veghează asupra sufletelor lor. Conducătorii sunt descriși aici ca niște păstori care se îngrijesc de binele comunității, de turma lor, și care vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu de starea ei spirituală (vezi și 1 Petru 5:1-4; 1 Corinteni 3:10-15). Desigur, acest principiu ar trebui să se aplice astăzi atât la toți liderii bisericii noastre, cât și la toate nivelurile organizației.

De asemenea, contextul mai sugerează și că acești conducători sunt păstori care slujesc sub îndrumarea lui Isus, „marele Păstor al oilor” (Evrei 13:20). Îmbinarea grijii și a credincioșiei din partea liderilor cu ascultarea sau încrederea din partea membrilor va avea ca urmare bucuria. Aceasta poate însemna că liderii vor reuși să poarte de grijă cu „bucurie” comunității credincioșilor sau că vor răspunde de biserica lor înaintea lui Dumnezeu cu bucurie, și nu cu mâhnire.

*Ce poți face pentru a întări sau îmbunătăți relația lider-membru în biserica ta?*

## **Miercuri, 23 martie – Păziți-vă de orice fel de învățături străine**

### **4. De unde vine harul? Cum sunt întărite inimile noastre? Compară Evrei 13:9 cu Evrei 2:9; 4:16 și 6:19,20**

Relația dintre învățăturile false și hrană, care a fost abordată în trecere în Evrei 13:9, nu se referă la distincția dintre animalele curate și cele necurate. De ce?

În primul rând, Pavel nu pare să fie preocupat în epistola lui de distincția dintre animalele curate și cele necurate. Știm din Faptele 15 că biserica primară susținea atât că cei credincioși sunt mântuiți prin har (Faptele 15:7-11), cât și că ei ar trebui să continue să respecte anumite reglementări în privința alimentației (Faptele 15:19,20). Distincția dintre animalele curate și cele necurate și alte reglementări biblice de felul acesta nu sunt în opoziție cu harul. De fapt, Pavel susține că noul legământ a însemnat punerea Legii în inima noastră (Evrei 8:10-12). Totuși, el clarifică foarte bine că jertfa animalelor și mijlocirea preoților în sanctuar a fost înlocuită cu jertfa mai bună și cu mijlocirea preoțească mai bună ale lui Isus (Evrei 8:4,5; 10:1-18).

În al doilea rând, contextul sugerează că Pavel îi critică pe cei cărora le scrie nu pentru că se abțin de la numite mâncăruri, ci pentru că se înfruptă din ele cu speranța că vor câștiga în vreun fel harul sau anumite merite (Evrei 13:9). Probabil el îi avertizează să nu ia parte la ritualurile iudaice sau la mesele din cadrul închinării la vreun zeu, care constituiau o prelungire a jertfelor de animale de la templu și despre care se presupunea că aduceau beneficii spirituale sau har. Dar harul nu se obține prin participarea la aceste mese, ci doar prin jertfa și mijlocirea lui Isus Hristos în calitate de Mare-Preot. Credincioșii au „un altar” (Evrei 13:10), crucea lui Hristos, din care „au drept” să mănânce (Ioan 6:47-58).

În Evrei, „harul” vine de la tronul lui Dumnezeu (Evrei 4:16). Harul, pe care îl primim în virtutea mijlocirii lui Isus, este o „ancoră”, „tare și neclintită”, prinsă în chiar tronul lui Dumnezeu (Evrei 6:19,20; compară cu Evrei 4:16). Harul pe care jertfa lui Isus ni-l oferă dă inimii noastre siguranță și încredere. Când inima a fost „întărită” astfel, nu va fi „amăgită” de învățături străine (Evrei 13:9), și nici nu se va îndepărta de Dumnezeu (Evrei 2:1)

*Meditează asupra sacrificiului deplin al lui Isus. De ce ideea de a mai adăuga ceva la el este contrară Evangheliei și harului care se găsește în Isus?*

## **Joi, 24 martie – Să ieșim afară din tabără, la Isus**

### **5. Ce înseamnă să mergem la Isus afară din tabără? Compară Evrei 13:10-14 cu Marcu 8:34; Matei 10:38; Luca 14:27 și Galateni 2:20.**

Locul de dincolo de poartă era cel mai necurat loc din toată tabăra. Stârvurile animalelor de jertfă erau arse acolo (Leviticul 4:12). Și leproșii erau excluși din tabără (Leviticul 13:46), iar hulitorii și tot felul de criminali erau executați acolo (Leviticul 24:10-16,23; 1 Împărați 21:13; Faptele 7:58). Aceste reguli presupuneau că prezența lui Dumnezeu se afla în interiorul taberei. Tot ce era necurat era dat afară, pentru

că Dumnezeu nu dorea să vadă vreun lucru „necurat” sau „indecent” în ea (Numeri 5:3; Deuteronomul 23:14).

Isus a suferit pe cruce în afara zidurilor Ierusalimului (Ioan 19:17-20). Acest lucru evidențiază ocara care a fost aruncată asupra Lui (Evrei 12:2). El a fost în mod oficial condamnat ca unul care a „blestemat Numele lui Dumnezeu” și, prin urmare, a fost repudiat de poporul Israel și executat în afara zidurilor cetății (Marcu 14:63,64; vezi și Leviticul 24:11,16). Isus a fost dat afară din tabără ca fiind „plin de rușine”, „necurat” sau „indecent” (Evrei 12:2). Pavel totuși îi îndeamnă pe credincioși să-L urmeze pe Isus dincolo de poartă, să sufere rușinea pe care a suferit-o El (Evrei 12:2; vezi și Evrei 13:13). Acesta a fost drumul pe care și Moise l-a urmat, care a ales să sufere „ocara lui Hristos” în loc să se bucure de bogățiile Egiptului (Evrei 11:26).

Dar, în mod paradoxal, cartea Evrei sugerează că prezența lui Dumnezeu este acum în afara taberei. A-L urma pe Isus în afara taberei înseamnă nu doar să suferim „ocara” sau rușinea Lui, ci și să „ieșim” afară la El (Evrei 13:13), la fel cum acei israeliți care „întrebau pe Domnul” mergeau „afară din tabără”, în pustie, când Moise și-a mutat cortul afară din tabără după episodul cu vițelul de aur (Exodul 33:7). Acest raport sugerează că respingerea lui Isus de către cei care nu au crezut a implicat și respingerea lui Dumnezeu, așa cum a făcut poporul Israel când a păcătuit închinându-se la vițelul de aur (Exodul 32:33). Astfel, drumul suferinței și al durerii este și drumul lui Dumnezeu.

Pavel îi invită pe cititori să-L urmeze pe Isus, Cel care este „Căpetenia și Desăvârșirea” credinței lor (Evrei 12:2), și, implicit, să socotească suferințele prin care treceau ca o pedeapsă temporară care va aduce „roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11).

*Ce înseamnă pentru tine să-L urmezi pe Isus „afară din tabără”?*

## Vineri, 25 martie – Un gând de încheiere

„După coborârea Duhului Sfânt, când ucenicii au pornit să vestească un Mântuitor viu, singura lor dorință era mântuirea sufletelor. Ei se bucurau de o dulce părtășie cu sfinții. Ei erau blânzi, cu judecată, plini de abnegație, gata să facă orice sacrificiu pentru cauza adevărului. În zilnica lor părtășie unii cu alții, ei au dat pe față iubirea pe care Hristos le-o recomandase. [...]”

Dar, în mod treptat, s-a produs o schimbare. Credincioșii au început să caute defecte în ceilalți. Stăruind asupra greșelilor, dând loc unei critici răutăcioase, ei L-au pierdut din vedere pe Mântuitorul, precum și iubirea Sa. Ei au devenit mai stricți în ce privește ceremoniile exterioare, mai scrupuloși în ce privește teoria decât trăirea credinței. În râvna lor de a-i osândi pe alții, ei au trecut cu vederea propriile greșeli. Ei au părăsit iubirea frățească la care îi îndemnase Hristos și, mai trist decât orice, ei nu și-au dat seama de pierderea lor. Ei nu-și dădeau seama că fericirea și bucuria părăseau viața lor și că, lăsând iubirea lui Dumnezeu în afara inimilor lor, în curând aveau să umble în întuneric.

Ioan, dându-și seama că iubirea frățească scădea în biserică, a stăruit pe lângă credincioși cu privire la continua nevoie a acestei iubiri. [...] «Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții», scria el, «căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.»” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pp. 547, 548.

## STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

### **Biblia: Exodul 9-15**

1. Cum au dispărut lăcustele din țara Egiptului?
  2. Ce le-au cerut copiii lui Israel egiptenilor în noaptea când au părăsit țara?
  3. De ce poporul Israel nu a mers pe drumul cel mai scurt către Canaan?
  4. Unde „a dat Domnul poporului legi și porunci”, punându-l la încercare?
- Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Diferitele forme de spiritism”**
5. Care este cea mai mare putere a creștinului?